

CNT U T AIT

Portavoz del Sindicato Unico de Trabajadores VILAFRANCA DEL PANADES

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN: RAMBLA PI Y MARGALL, 25

Año I. - Núm. 12

7 de Mayo de 1937

Ejemplar suelto : 15 cts.

A l'entorn del nostre Economat

Si bé motivat per qüestions d'indole polític o rahons circumstancials d'una realitat d'apreciació d'ordre local (que no és propòsit nostre enjudiciar en aquestes ratlles) no fou viable ni possible intentar realitzar ací a Vilafranca la socialització de la rama de la distribució de queviures i productes alimenticis. Hem arribat avui però a un moment que per imperatiu d'una tèrbola i pocasolta realitat creada a l'entorn del problema de les subsistències s'imposa i es fa necessari afrontar la qüestió amb decisió i energia a fi de posar fre a tan desmesurat abús d'especulació i aprofitament indecorós de les necessitats indefugibles i apremiants de l'estómac.

A l'empendre una saludable tasca a fi d'assegurar en el possible el més indispensable en tota llar del poble que treballa i que en la lluita contra el feixisme no regateja esforç ni sacrifici volem senyalar i propugnem per a que contra els egotistes puguin esser defensats tots els treballadors pertanyin a les rengleres de la C. N. T. o estiguin enrolats a la U. G. T.

Una de les qüestions més candents del moment que vivim a la reraguarda, ultra la preocupació de guanyar la guerra és la unitat del proletariat.

El nostre carnet confederal ens diu: «El derecho a la vida es inviolable para todos. Donde hay un productor, hay un hermano tuyo. Asóciate con él».

Aquesta unitat d'acció, de solidaritat i de col·laboració mútua la veiem necessaria en tots els terrenys, siguin aquests d'ofensiva o de defensiva. Siguin aquests de lluita i combat o constructius i creadors.

En el terreny industrial i de col·lectivitats la compenetració és indispensable. L'aportació a favor de la unificació l'hem requerida i l'hem exaltada teòricament fins els límits màxims.

Col·laboració i compenetració l'hem reclamada del tècnic, de l'industrial, de l'artista, de tots els homes preparats en les diverses activitats socials i humanes.

Si com diem en tots els llocs de la producció i de convivència s'imposa la unitat d'acció, la compenetració generosa, en el terreny de la distribució es fa més encara indispensable l'esperit solidari la cohesió de moviment.

Així doncs per poca col·laboració que es trobi en les demés organitzacions antifeixistes. l'Economat que els homes de la Federació Local de Sindicats de la C. N. T. organitzen per a defensar als obrers del frau i el desvergonyiment dels aprofitats de totes les situacions podran capiguer-hi en el seu dia tots els que treballen. Es diguin el nom que es diguin i pertanyin allà on pertanyin.

Incondicionalment? En cap de les maneres! Llur admisió en el seu cas haurà d'ésser condicionada pel fet de procedir de la organització germana. Això els privarà de tenir llocs de responsabilitat i direcció en el nostre «Economat». No obstant disfrutarien d'iguals drets i d'identiques condicions en l'adquisició dels productes expesos per a aquests.

L'esmentada restricció de drets socials seria conservada i observada mentre no es produeixi el fet tan desitjat de la unitat de les dues Sindicals.

El poble treballador vilafranquí en tot moment ha sabut donar entusiasta acollida a totes les realitzacions serioses. Contem amb ell també aquesta vegada que no ens defraudarà ¡Avant per a l'Economat! ¡Avant per a l'unitat del proletariat!

La tasca positiva és l'aportació més eficaç per a un ideal d'emancipació de llibertat.

Quin és el millor títol per a l'ensenyament?

És lògic i natural que a cadascú se li atribueixi la funció social per a la qual demostrí tenir més aptitud.

No ho és menys que la societat exigeixi les garanties necessàries per a que els seus funcionaris puguin acomplir llur comesa de la manera més adient, més perfecta, especialment si es tracta de les funcions culturals, sanitària, etc., que per llur primordial importància s'ha de tenir molta cura de que es realitzin d'acord amb les necessitats de la societat.

Concretant-nos a la funció cultural, fins ara el sistema emprat per a la selecció del personal docent, estava inspirat per la idea inhumana de la selecció natural.

No hi ha res a dir que la llei del més fort imperi en els éssers irracionals que fatalment veuen reduïda llur esfera de vida a conseqüència de certs factors determinants; propagació enorme, falta de previsió i altres; a més, els éssers inferiors estan sotmesos a la Naturalesa, a l'ambient i aquests determinen l'existència i subsistència dels mateixos obligant-los a l'ús de la força bruta.

En canvi l'home és superior a la Naturalesa. Amb el seu treball que és intel·ligència modifica al seu albir les condicions naturals de l'ambient físic i àdhuc del moral, ço que li permet un major benestar.

Ara bé; no hi ha dubte que moltes oposicions, cursets, exàmens, etc. més que sistemes de selecció del personal, no han estat altra cosa que veritables concursos de resistència física, favoritismes; exigències per al que veritablement es presentava mogut per llur vocació.

La llei de selecció natural presuposa la selecció del més apte. Així l'animal que disposi de millors dents i ungles, major agilitat i força sobreviurà als demés i imposarà el seu imperi.

Més l'home és un ésser moral. No s'ha repetit diverses vegades que tothom té dret a la vida? Aquest és el primer dels drets de l'home. És just doncs, que una persona que ha demostrat vocació i aptituds per a l'ensenyament, per la seva preparació i la seva pràctica durant deu, quinze, vint, trenta, etc. anys dintre d'una escola es vegi tot d'una sotmesa a una lluita i a un tribunal que li dirà, potser: «Tu no tens dret a la vida».

Es dirà que no, que amb la nova ordenació de la societat tothom treballarà i es guanyarà la vida. Però per a arribar a aquest sublim objectiu pel qual lluita el poble treballador, és el millor camí

Tots com un sol home a formar el nostre Economat

el sistema de la selecció del més audaç, del més pocavergonya a voltes, del més ric, del més fort en definitiva? És que el millor camí és el de la política *enchufista*? No existeixen altres mitjans més humans per a posar de manifest l'aptitud d'un individu? No és millor procediment el treball, l'obra continuada cada dia per a esbrinar si un home és apte per a una funció? Això sense comptar que solament la pràctica perfecciona i afina les predisposicions naturals. La funció crea l'òrgan.

A fi de comptes, què es valoritza, les condi-

cions intrínseques de l'individu, la seva producció o el seu treball? Perquè no hem d'oblidar que les bones qualitats en potència d'un home no són res sino s'actualitzen, sinó trascendeixen a la realitat, a l'obra positiva.

La pràctica ensenya i els anys que un individu ve dedicant a l'ensenyament sense interrupció, amb paciència i perdent la salut, li dona dret a obtenir el millor títol.

MATE-MAR

Conferència donada pel company Albert Carsi davant el micròfon de l'emisora E. C. N. 1 ràdio C. N. T. - F. A. I.

Per creure-ho d'interès per als nostres lectors, publiquem a continuació l'extracte d'aquesta conferència recollit del Butlletí d'Informació C. N. T. - F. A. I.

Comentario a la historia de un microbio

Todo el mundo habla de microbios, de contaminaciones, de enfermedades, de epidemias y de endemias con una seguridad y precisión como si la bacteriología fuese una ciencia aritmética más.

La gente, por regla general, trata todas las cosas desde el punto de vista humano, sin tener en cuenta que existen, conviviendo con el hombre, otros mundos: el mundo astronómico, por ejemplo, en que los astros, faltos de voluntad, obedecen ciegamente las leyes cósmicas. Otros mundos como el de las plantas y animales terrestres; el mundo marítimo, el mundo de los insectos, etc. Y el mundo microscópico o de los microbios, en el cual nos vamos a internar hoy, en esta charla, siguiendo las vicisitudes de la vida de un microbio.

He de lamentar aquí que haya tan poco escrito de una manera popular, sobre este asunto, con lo que, las gentes, estamos privadas del bien que estos conocimientos nos proporcionarían, dándonos medios para apartarnos de los peligros.

Quizás se diga que mi tema de hoy no está en relación con los de «reconstrucción económica» que vengo desarrollando. Pero no tendrá razón quien así piense, pues si es tema de «Reconstrucción económica» encontrar minerales, aguas, aumentar los árboles y demás materias primas para la vida de la humanidad, ¿cómo no ha de ser tema de reconstrucción, ahorrar seres humanos, que es como adquirirlos, fabricarlos, construirlos?

Acordamos, pues, que la vida de los microbios nos interesa por lo que significa en la economía social y humana; es decir, en la reconstrucción económica del país.

Pues bien, de lo poco que sobre popularización microbiana; digo mal y rectifico; de popularización de conocimientos sobre los microbios, se ha escrito, poseo un libro del doctor español Sil-

verio Domínguez, que vivió su vida profesional en Chile, cuyo libro es una preciosidad, de una utilidad innegable.

Se titula «Inverosimilitudes bacteriológicas» y estudia la vida de los microbios con una gracia literal especial, que proyecta una luz admirable sobre este árduo problema.

No es posible leerlos todo el libro, si bien os gustaría mucho, solamente os recitaré el resumen de una de sus partes que he escrito para el día de hoy.

Dice así este resumen:

HISTORIA DE UN MICROBIO

Habla el microbio

El relato de mi existencia ya larga y gloriosa quizás no os asombre mucho. Mas os sorprenderá que haya podido escribirla o al menos dictarla; lo que os maravillará es el análisis de mis pensamientos, el conjunto de mis observaciones, mis esperanzas, mis ambiciones. Yo soy un microbio ordinario: reconoced en mí el bacilo «d'élite», ilustre entre mis congéneros, autor de una gran obra. He hecho mucho ya pero pienso hacer más. Mientras la vida informe mi casi invisible cuerpecillo, proseguiré mi tarea, ayudado de la imbecilidad humana; y mientras un nuevo Pasteur no descubra el medio de destruir nuestra raza potente y próspera, la memoria de mi grandeza y genio se perpetuará en la gratitud de mis descendientes.

He tratado mucho tiempo a los hombres, habiéndome alimentado de su substancia, cobijado en el fondo de sus pulmones o de su cerebro.

Nací en el laboratorio de un sabio, dentro de un vaso de cristal lleno de un líquido que se llamaba caldo de cultivo, y allí se deslizaron los días de mi infancia. La antisepsia era la monomanía de mi docto personaje; constituía el objeto de todas sus investigaciones y el tema de todos sus discursos. Como conocí el peligro aprendí a temerlo y evitarlo: se trataba de matarnos a todos, de suprimir el mundo de los esporos tuberculosos, y al punto comprendí que entre nuestra especie y la especie humana se establecía un duelo a muerte que acabaría solamente con la desaparición de unos u otros.

Resolví buscar un refugio menos peligroso,

cuando mi educación fué perfecta, es decir, cuando hube adquirido el pleno conocimiento de las armas empleadas por el enemigo para lograr nuestro exterminio aprovechando el rápido momento en que el frasco donde me hallaba encerrado se vió privado del tapón; salté de mi prisión con alegría, y me encaramé por la mano y brazo de un practicante hasta llegar al cálido y mullido aposento de su boca y aquella noche dormí como un bendito en la romática hendidura de un diente careado.

Multipliqué mi imperio sobre aquel hombre, difundiendo en todo su organismo las miríadas de mis descendientes, y los médicos lo enviaron a su país natal, para que se curase, decían; que se muriese pensaban. Cuando llegamos tuve el inefable consuelo de comprobar que entraba en una comarca virgen de la dominación tuberculosa, donde éramos ignorados, donde nadie nos temía, al país pobre, pero sano; la lucha iba a ser breve, la victoria segura. El aire puro y salino del mar me sirvió de terrible adversario, y mermó considerablemente nuestras filas; pero con mi fecundidad prodigiosa rellené pronto aquellos huecos y esperaré en la colaboración del hombre, cuya imbecilidad constituye nuestro más seguro aliado.

Todo el mundo sabe cuánto nos gustan a nosotros las vacas. Pronto nos apoderamos de ellas, descendimos a las vasijas de la leche y menudas fiestas acuáticas celebrábamos sobre su blanca superficie hasta que éramos tragados a los estómagos de los incautos bebedores.

Algunos compañeros nuestros se agazapaban en los fondos de tazas y herradas y eran lanzados en arroyos y fuentes, donde después se lavaban ropas y vestidos, entre cuyo tejido y mallas buscaban un refugio los intrépidos nadadores, cobrando luego nueva vida y bríos al calor de la exhalación cutánea de los cuerpos humanos.

Los apretones de manos, los besos de cariño, el contacto continuo con múltiples y variados objetos, eran para nosotros maravillosos medios de comunicación y desarrollo, y nuestro imperio se dilataba más de día en día.

Nuestras víctimas tosían, escupían y nos extendían por doquiera; cuando salíamos de una casa, siempre dejábamos detrás de nosotros, sobre el polvillo del pavimento, un poco de saliva mortal. Mis hijos anidaban allí; en seguida se remontaban del suelo innumerables e invisibles, y, atraídos por los alientos, corrían a instalarse presurosos en el fondo de los pulmones.

Tuve la suerte de introducirme dentro de algunos vendedores de viandas, y así envenené sus almacenes; en sus esputos me difundían por la atmósfera y yo sentaba mis reales en carnes, vinos y pan. Las multitudes venían allí en montón a comprar la muerte bajo el dorado aspecto de la vida.

Los jóvenes en un beso, me ofrecían a los viejos, los viejos me transmitían a los niños. Invadí los cabellos sucios, las barbas mal peinadas, las sábanas amarillentas, los lechos mal ventilados. En los vasos de cristal pasaba de mano en mano y

de boca en boca. Las cabras y ovejas me absorbían en el abrevadero, y yo flotaba sobre la viscosa leche y trepaba por la sabrosa manteca.

Los alcohólicos idiotas, sucios y neurasténicos desfilaban ante mí, y yo tomaba posesión de ellos: sus progenitores me habían dado derecho indiscutible sobre ellos.

Todo el ejército de harapientos mal nutridos y anémicos, cafa, bajo mis garras.

En la casa que penetraba la dejaba vacía. El cariño, la sordidez o la economía, atraían siempre alguno a descansar en el mismo lecho caliente aún por el último ocupante. Aunque quisiera descansar no me dejaban: era preciso que matase sin parar. La humanidad necia se empeña en que la destruya; lo ordena y lo exige; parece atacada de la manía del suicidio.

Suicidio inconsciente?.. Suicidio por ignorancia? No; suicidio por rutina y por dejadez. Cuando alguien les señala el peligro, cuando la experiencia se lo demuestra, cuando la fosa les grita y amonesta, se encogen de hombros, sonrien con desprecio, y vuelven a comenzar. Os confieso que me quieren, que les soy necesario: dentro de poco la tierra entera será mía.

Esta es la historia; el comentario cualquiera puede hacerlo habiendo visto ese mundo de los seres microscopios por la rendija que nos ha abierto la explicación del microbio.

La indiferencia, la falta de respecto a la Ciencia, la tendencia al fatalismo, son los tres puntales de muchos tropiezos de la vida.

Limpiarse e instruirse son los lemas de la civilización: es decir cultivar el cuerpo y cultivar el alma bajo lo mejor y más bello de la vida.

Ateneu Popular del Penedès

CURS DE DIBUIX LINEAL TECNIC

El Consell Directiu assabenta als seus associats i a tots els obrers en general, que ha quedat oberta la inscripció per a matricular-se a un curs d'ensenyament de *Dibuix lineal tècnic*, teòric-pràctic, sota la direcció del professor de l'Institut, company Gargallo, especialitzat en la matèria.

La inscripció restarà oberta tots els dies feiners, de 7 a 9 de la vetlla, al local social de l'Ateneu, fins el dia 15 del corrent mes, donant començ al mateix el dia 17, de 8 a 9 de la vetlla.

Aquest Consell Directiu fa avinent que una vegada començat el curs no podrà admetre cap nova inscripció per al mateix, fins i tant no se'n comenci un altre de nou.

Donada la importància que representa per a tots els obrers del ram de la construcció, de conèixer aquesta part tècnica en cada una de llurs especialitats, no dubtem que tindran el màxim d'interès en concórrer a aquest curs.

Contra el capitalisme

La burgesia feixista a Catalunya i a Espanya subterraneament treballa, està a l'aguait, vetlla, però el proletariat revolucionari també està constantment a l'aguait, també vetlla.

El feixisme i la Revolució proletària s'han enfrontat i lluiten ja cos a cos; la lluita es dura però al final vencerà el proletariat encara que per a assolir el triomf tingui d'enderrocar un sense fi de mites burgesos. La sang roja del proletariat vessada en els camps de batalla, en les trinxeres i en els carrers de les viles de Catalunya i d'Espanya no servirà pas per a que uns nous senyors s'erigeixin en amos absoluts o tutors paternals. Avui encara se us permet aquest luxe però el vostre fi com a classe s'acosta a passos agègantats; la classe obrera és l'encarregada de la construcció de la nova societat sense explotats ni explotadors. És a través de la il·lusió que hom sent des del front de batalla al lluitar per la transformació social que s'acosta i que ajudés a conquistar pas a pas amb el fusell a la ma, que el lluitador obre el cor a l'esperança i diu: que hi fa que en el transcurs de la lluita hi deixi's el més preuat que tens, la vida, si almenys serveix per a aconseguir el benestar per a la meua classe i per a tota la humanitat; quin goig el de l'home que pot lluitar fins a la fi amb les armes a la ma per la gran transformació social; és a través de la lluita diària, del ferm convenciment de que aquest és el teu deure de militant revolucionari que tens d'acomplir i et sents feliç puix que lluites per a assolir el teu ideal.

La vida a les trinxeres és això: la lluita per a la conquesta d'un món nou, no pas per a retornar al passat; allà es viu i es mora per a aixafar el feixisme però també per a acabar amb el capitalisme i per a la construcció de la nova Societat més justa.

Entre el front de guerra i la reraguarda hi ha una diferència fonamental, ací a la reraguarda tergiverseu la nostra lluita de classe amb una lluita entre dues concepcions burgeses abstractes; els agents del capitalisme emboscats a les organitzacions obreres pseudo-revolucionàries diuen a les masses que la nostra lluita és de defensa de la República democràtica burgesa i per a la defensa de la Pàtria en contra de l'estranger invasor.

El 19 de Juliol tots els homes d'Esquerra estaven al costat de la revolució, volien el seu triomf, parlaven amicalment, es prenien acords tots en defensa de la Revolució... abir no s'atrevien a imposicions... ahir el proletariat era l'amo absolut dels seus destins. Avui ja no és així, avui amb legalismes procuren restar forces davant de l'enemic de classe, davant del sistema burgès; avui els burgesos i els seus agents ja comencen a amenaçar, ens diuen que callem, quan ells són els únics que tenen de callar; ja fa temps que res no marxa com cal, que es vol estrangular la revolució i s'intenta decapitar-la, amb el pretext exclusiu de guanyar la guerra.

Els homes que s'han jogat la vida des dels pri-

mers moments, avui es troben completament defraudats en constatar que els arrivistes de totes classes són els amos absoluts. Si volem salvar la nostra Revolució del perill en que es troba cal que reaccionem ràpidament i retornem a conquerir les primeres posicions que tan fàcilment ens havem deixat prendre; i cal que les mantinguem intransigentment per damunt de tot i contra tot el que vulgui oposar-s'hi, però per això cal que sapiguem concretament el que està amb nosaltres a favor de la Revolució proletària i qui està en contra d'ella. En aquesta etapa de lluita cal mantenir les posicions clares sense mitges tintes de cap classe.

Cal tenir present que vivim la Revolució més gran que registra la història de les nostres lluites socials; avui el proletariat internacional té la seva vista fixa en nosaltres i per això nosaltres tenim l'obligació de demostrar al món sencer, que contra els obrers i pagesos aixecats en armes per a la conquesta d'un món nou, no hi poden res tots els exèrcits mercenaris del món capitalista. Els obrers i pagesos que lluiten amb les armes a la ma, lluiten per abatere per a sempre tot el poder burgès que encara queda en peu i per a que ja mai més l'home sigui esclau i explotat per l'home i per a que també al damunt de la terra no hi tingui cabuda «l'amo».

És solament per això que el proletariat ha agafat les armes i no les deixarà fins que hagi triomfat la nostra Gran Revolució. Fins que al damunt de la terra no quedi ni la més petita sombra del capitalisme opressor dels homes i opressor dels pobles.

JOAQUIM REIG

A las colectividades del agro suelo

Mucho se ha escrito y debatido sobre colectivizaciones en el campo con acertado criterio y con claridad meridiana por compañeros competentes en la materia. Yo como obrero del campo que soy, y a la vez célula de una colectividad campesina, puedo afirmar que se ha operado en mí y a mis compañeros igual, según ellos manifiestan, un cambio inesperado en el orden de pensamiento que antes nos guiaba. Factores que nos han ayudado en esta transformación? Una infinidad: los más esenciales de orden moral y económico, nuestra vida relegada sólo al laboreo continuo y agotador, sin una esperanza de seguro para el mañana, y nuestra vejez que será de ella, lo que ha sido hasta ahora, un escarnio, una vergüenza una carga demasiado pesada para los hijos, que tienen por toda herencia, una escasa cultura y un salario problemático. He aquí el Siervo de la gleba, el Esclavo moderno.

Para que un principio de armonía tan indispensable en todas las cosas, radie el horizonte de la humanidad productora, es necesario aceptar de lleno un programa Socialista Federalista, para que nos libre del régimen capitalista, mil veces maldito. Que es lo que se persigue en la colectivi-

sinó ir a la unidad de esfuerzo incrementando la producción y mancomunar la vida haciéndola menos complicada y sí más amena.

Nosotros, los trabajadores del campo nos urge la dotación de conocimientos técnico-agrícolas en sentido general, aunque en parte vamos resolviendo esta dificultad.

Contamos en el presente con un magnífico plantel de jóvenes sedientos de cultura y con una cultura y con una voluntad sin límites en sentido de creación y que están dispuestos inclusive a crear el órgano de las Juventudes Libres del Campo, no de un sólo sector determinado porque el resultado fuera negativo, sino de todos los sectores que se llaman antifascistas y como tal obran. Además contamos también con camaradas solventes de edad madura con conocimientos adquiridos en la lucha continua en el campo social y con vasta cultura, los cuales se manifiestan todos los días en las revistas y periódicos afines en particular a *Solidaridad Obrera* de Barcelona en la página «Revolución en el campo».

No habría problema y hoy existe, si se hubiese llevado a cabo y en conjunto una extensa propaganda Socialista Colectivista por todos los pueblos de Cataluña por la C.N.T., U.G.T. y la U. R. Otro gallo cantaría, como vulgarmente se dice. Particularmente los más responsables de que no se haya llegado a un entendimiento y que más grado de culpabilidad arrastran, son los camaradas dirigentes de la U. R. ¿En sentido constructivo, qué han hecho? Castrar a la masa campesina con el espejuelo de la pequeña propiedad, que en sentido general nada resuelve. No hablemos del orden revolucionario, conocemos por desgracia algunos que no lo son ni de opereta, todo su gran revolucionarismo ha quedado estancado en un mezuquino enchufe oficial, y desde allí amenaza nuestra joven colectividad y sus hombres.

Es verdad que casi todas las realidades son amargas porque nacen del dolor de los hechos, si el dolor forma parte integrante de la misma vida, pobres los que quieren pasar a una vida mejor.

Camaradas que ocupáis cargos oficiales, es lamentable que no nos acordemos de ayer, del ayer de persecución y sacrificio que nos hacía a todos los

hombres iguales. Esta vez os habéis equivocado. Hay algo muy grande que aspira a la vida, con un contenido inmenso de humanidad, y nosotros como parte integrante no podemos reír a ello. De nada valdría un mundo de vidas jóvenes sacrificadas inutilmente, sino fuera que hay una lógica aplastante que nos empuja hacia el sendero de la emancipación del esclavo, la cual lógica, es, el contenido de su juventud con el pecho abierto y arma al brazo y en el cerebro una idea, juventud que lucha y da la vida ¿sabeis porque? por algo muy grande, por la causa de todos los oprimidos, y por la Libertad, máxima aspiración humana y por el porvenir de nuestros amados hijos, futuros hombres del mañana. De nada os sirvan todos vuestros manejos en proteger solo y exclusivamente a la pequeña propiedad, difamando nuestra obra colectivista. La primera, según dijo Proudon, es producto de un robo, la segunda es un concienzudo análisis de terapéutica social para plasmar en hechos a la gran familia humana.

UNO DE LA COLECTIVIDAD

**El nostre economat és un
pas més envers la nostra
emancipació.**

Noticiari dels Sindicats

Profesiones Liberales

El próximo domingo, día 9, a las 10 en punto de la mañana tendrá lugar en el Sindicato una reunión general de los maestros de la C. N. T. de la villa y comarca, y a las 11 y media otra de todos cuantos pertenecen a Profesiones Liberales.

Dada la importancia de las mismas, se ruega la asistencia.

Es condición indispensable la presentación del Carnet confederal.

NOTICIARI

Ha estat cedit per a mentres duri l'actual campanya, al Consell Superior de Guerra, l'edifici conegut per «Molí d'en Rovira» per a destinar-lo a Hospital de sang.

Dintre pocs dies seran començades les obres de construcció de la carretera de Moja a la nostra vila, el pressupost de les quals ascendeix a 313 389'95 pessetes.

El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya ha acceptat l'ofertament fet pel nostre Consell Municipal de crear Escoles d'ensenyament primari als edificis ex-col·legi de Sant Ramon i el conegut per «Sant Elies».

Ha començat a actuar la Comissió especial per a l'Administració de la propietat urbana a aquesta vila. Confiem que els companys que la integren sabran fer una obra profitosa per a la classe obrera.

Ha arribat a coneixement nostre, rumors que per algun element s'ha dit que les Infermeres que presten servei al nostre Hospital Comarcal no serien aprovades si no passen a prestar servei a l'Hospital de sang. No som dels que ens fem ressò de rumors, però tractant-se d'un assumpte d'humanitat, no podem menys que recomanar als que els propaguen que procurin orientar les seves activitats en altres afers que no puguin perjudicar estaments i serveis dignes de respecte. Enterats degudament podem assegurar a les companyes infermeres de l'Hospital Comarcal que al seu dia i per a qui correspongui seran aprovades sense deixar de prestar servei on avui el realitzen.

Impremta Claret - Vilafranca del Penedès

Fàbrica de Farines "LA VILAFRANQUINA"

INDÚSTRIA COL·LECTIVITZADA

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azaña
Telèfon 87

Agricultors:

Aproveiteu el temps. Aquesta casa, per la seva gran capacitat de molturació, entrega al dia les partides de blat i ordi molturades.

AZYMOL

Evita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

SEPSA

Societat Enològica del Penadès (Empresa col·lectivitzada)

VILAFRANCA

Industrial Metal·lúrgica de Ferrers i Forja

Construcció de Maquinària agrícola i Carruatges de totes menes. Col·lectivitzada
Forja de peces per a l'agricultura baix planols i models. — Secció especialitzada en ferrar i ferradures de totes menes. — Fabricació d'eixos per a carruatges, Pales, Manetes, Peus de contratirant i boles per a Molins de ciment.

Direccions: Forja mecànica: Isidre Rius (extramurs)
Taller de Ferrar: Carretera de Tarragona, 39.
Taller de Ferrers: Carretera de Tarragona, 47.

Oficines: Carretera de Tarragona, 47 - Telèfon 16 - VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Hojas de afeitar

a precios sin competencia y de calidad insuperable,
elaboradas por personal de reconocida
capacidad técnica, ofrecen

HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa colectivizada)

Suministro solamente al por mayor — VILAFRANCA DEL PANADÈS
Despacho para la venta: Rosellón, 168 — BARCELONA